

Paragrafen taler for sig selv, og man kan heller ikke sige, at vi ere gaaede strængt til Værks, idet vi have henstillet til selve de kommunale Autoriteter at være de bestemmende, om der overhovedet er extraordinær Arbejdsløshed eller ikke, og om, paa hvad Tid denne Arbejdsløshed skal betragtes som sluttet. Jeg tror altsaa ikke, at det vil have nogen Fare, og jeg tror, at det er et billigt Krav, der stilles. Jeg synes, at naar de økonomiske Forhold til en given Tid tilspids sig paa en saadan Maade, at det er umuligt for mange at faae Noget at bestille, da bør de, der have noget at bestille eller sidde inde med en Kapital, give deres Bidrag til og støtte deres Medborgere under saadanne extraordinære Forhold.

Forslagets § 3 siger: „Hjælp af det Offentlige til Lægehjælp, Lægemidler, Indlæggelse paa Sygehus og Begravelse betragtes ikke som Fattigunderstøttelse og medfører ikke de Følger, som flyde af en hos Fattigvæsenet modtagen Understøttelse“. Denne Paragraf har tidligere været forelagt her i Thinget, og det er særlig denne, de fleste Udtalelser have koncentreret sig om, idet man har været enig om, at der paa dette Felt var Noget at gjøre, Noget, som burde gjøres. Jeg nærer derfor endnu de bedste Forhaabninger om, at man i alt Fald paa dette Omraade kan komme til Enighed og faae Noget ud af Lovforslaget. Det er ogsaa denne Paragraf i Forbindelse med § 4, som efter min Opfattelse er den væsentligste. Jeg mener nemlig, at det er Noget af det Forsærdeligste, der findes i vor Fattiglovgivning, at den Mand, som paa Grund af Sygdom, enten egen Sygdom eller Sygdom i hans Familie, bliver sat tilbage, skal miste sine borgerlige Rettigheder, fordi han modtager en Smule Fattigunderstøttelse. Jeg skal tillade mig at fremdrage et enkelt Exempel: Jeg kjender en Mand i Lægeforeningens Boliger, som i 1878 kom til Uheld ved en Kundsang, saaledes at han mistede sine to Fingre og blev stærkt beskadiget paa den tredie. Han var saa paa Hospitalet i 15 Dage. Mærkværdigt nok vedblev han i de første Aar derefter at staa paa Valglisterne, og han stod der endnu i 1884, men i 1885 stredes han, altsaa efter 7 Aars Forløb, da man endelig kom paa det Rene med, at han havde faaet den nævnte Hospitalshjælp. Jeg vil henstille til det høie Things Medlemmer, som de ikke finde det for galt, at en Mand, som i Samsundets Arbejde har mistet omtrent den ene Haand og i den Anledning er kommen ind paa Hospitalet og har faaet en Smule Understøttelse, at

han, naar det senere bliver opdaget, at han har været paa Hospitalet, bliver frataget sin Valgret og nu hele sit Liv igjennem maa gaa som en Mand, der næsten er nedsat i Medborgeres Agtelse, idet han ikke kan optræde som en i alle Henseender berettiget Borger. Skjøndt denne Mand nu omtrent er bleven Krøbling ved saaledes at miste sin ene Haand, saa har han dog senere altid forfjort sig og Sine uden at henvende sig til det Offentlige om Understøttelse. Men fordi han altsaa, da Uheldet ramte ham, blev lagt ind paa Hospitalet og fik Understøttelse i 15 Dage, saa nyder han samme Skjæbne som den, der hele sit Liv igjennem lever af Samsundets Understøttelse. Er dette retfærdigt, saa er Alt i Verden retfærdigt. Det forekommer mig derfor, at man paa dette Omraade dog maa tage under alvorlig Overveielse og maa kunne blive enig om at gjøre en Forandring. Naar man nemlig er enig om, at der foreligger en stor Uretfærdighed, hvorfor da ikke ogsaa blive enig om at fjerne denne Uretfærdighed?

Det glæder mig at kunne meddele, at Reale Amtsraad er gaaet i Spidsen i denne Retning, idet det i de allerseneste Dage har vedtaget en Henvendelse til samtlige Kommuner i Amtet med det Tilbud, at forsaavidt Kommunerne vilde betale Halvdelen af de Udgifter, som hidrøre fra, at Fattige ere indlagte paa Hospitalet, saa var Amtsradaet villigt til at betale Resten, altsaa den anden Halvdel. Det er et glædeligt Bevis for, at der rundt om i Landet rører sig et Demokrati, og jeg haaber, at det ogsaa nu skal vise sig, at der her i Thinget rører sig og er et Demokrati.

Der er endelig § 4: „Fattigunderstøttelse bliver paa derom fremsat Begjæring at eftergive, naar den Paagjældende senere ikke har modtaget saadan i 12 paa hinanden følgende Maaned“. Der kan maafe tvistes om, hvorvidt denne Tid er for kort eller for lang, men jeg tror, at vi bør søge at blive enige om i alt Fald at fastsætte en eller anden Tid, saavidt jeg erindrer, var der i det Forslag, som sidst blev fremsat fra det ærede Medlem for Holbæk Amts 3die Valgfreds (Tauber), sat en toaars Grænse. Vi høre nu imidlertid til dem, der mene, at, naar en Mand, efter at have nydt Understøttelse, virkelig igjennem et Aar har viist, at han baade kan og vil forsyne sig og Sine, saa bør man være villig til at eftergive ham, hvad han paa et tidligere Stadium har faaet. Jeg tror, at naar en Mand tydeligt har viist gennem et Aar, at han kan klare sig, og saaledes baade vil og kan ernære sig